

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

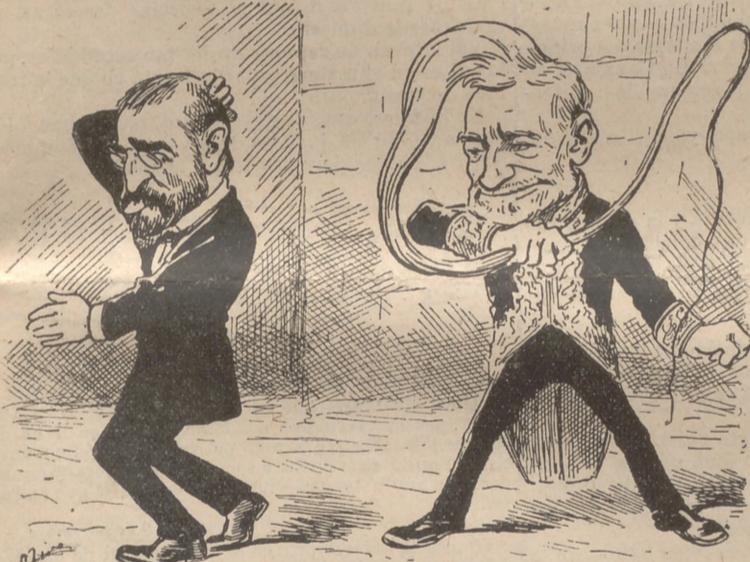
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagossi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

La crissis del ministeri

—Per això sí que no hi passo.
Recristo, quin latigassol!

—No m' serveix aquest pagés.
Quan cava no mira res.

DE DIJOUS Á DIJOUS

En el debat parlamentari van quedar tres ministres de cos present y 'ls altres mal ferits. Apesar de qu' en Sagasta, que fins feya pochs días havia fet el malaltís, va presentarse al Congrés briós y arrogant fins al extrem d' expulsar del partit á n' en Canalejas, cosa que no havia fet may ab ningú, no va poder evitar que li pelessin á n' en Suárez Inclán, á n' en Weyler y á n' en Montilla, quedant també en Rodríguez ferit de mort, y 'ls demés ministres, inclús en Moret, ab serias descalabraduras.

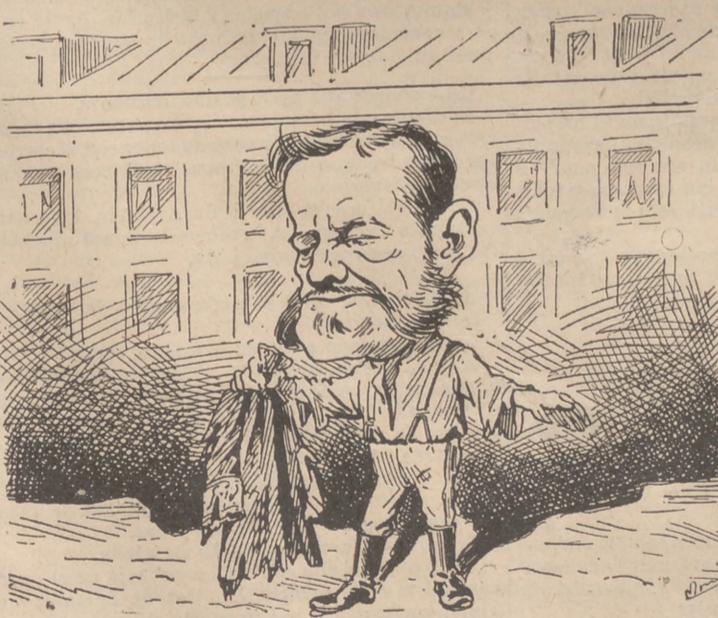
En aquesta situació, en Silvela, qu' esperava amb paciencia que anés arribant el dia convingut pera reemplassar al home del tupé, va creure l' ocasió arribada d' escursar el plasso, y després de proclamar la seva unió ab en Maura, pretenent haver adquirit a ella una gran forsa, va dir net y clar: «Vosaltres sou morts; feueme puesto.

L' home del tupé va mostrarse assombrat de que rompent els tractes fets, li demanés el poder per la tremenda, y va fer caure 'l teló de repent.

Era precis arreglar de nou els putxinetis pera continuar funcionant fins a la primavera.

Poda seguir dos camins: plantejar la qüestió de confiança en les Corts ó plantearla davant del rey. Y va decidir-se per lo segón, perque encara qu' en las Corts hagués obtingut majoría, la votació hauria pogut revelar defeccions ó desvions en alguns grups ministerials, y així sempre es causa de disgust y de debilitat. Acudint á palacio l' operació es menos exposada y l' efecte més segur.

Com se las ha arregladas pera conseguir que l' rey l' haja investit ab la facultat de posar solas y talons al ministeri es lo que no se sab pel clar, perque aquestes coses se fan ab molta reserva. No obstant El Español, periódich maurista, ha dit textualment: «En Sagasta ha atracat al rey.

—Qui jemega ja ha rebut.
M' han deixat com un drap brut!

«A río revuelto, ganancia de pescadores...»

Ab una mica més diu qu' en Sagasta ha fet com aquells perdularis que ab engany fan entrar á les nenes á les escaletes pera robals'hí las arrecades.

Aquesta es la tessitura empleada pels que s' desenvullen en servir á las institucions.

Els dos ó tres días que ha dedicat en Sagasta á arreglar els titelles posantlos en condicions de funcionar es lo que menos ens interessa. Basta saber que ha pogut ferho ab desahogo, sense restriccions, desde l' moment que 'ls ministres varen donarli carta blanca pera procedir com tingués per convenient, utilitzantlos ó prescindint d' ells ab tota llibertat. El mateix Weyler, que no sols es mort, sino que fins put, deya: —Estich incondicionalment á la disposició de n' Sagasta: si m' diu que m' quedí m'

quedaré, si m' mana que me n' vagi me n' aniré.

La particularitat més curiosa de la crissis ha sigut la rehabilitació de n' Romero Robledo pera l' servei actiu, de acort, segons s' assegura, ab las indicacions de palacio. Això indica quan menys que hi ha una inclinació manifesta á satisfet els desitjos del país, que ja fa temps que ve demandant gent nova pera l' govern. Polítich més nou y menos gaspatat que l' gall de Antequera no pot trobarse. Sempre serà bonich veure quin resultat dona aquesta aliança estupenda del tupé y la barra.

En Romero està destinat á omplir els buysts que han deixat en Canalejas y 'ls seus en las filas ministerials; y en aquest sentit diu que l' nou ministeri ha de ser molt democràtic. Calculin fins ahont pot arribar la democracia de un polítich que ha fet

quedar fet una llàstima. No era acabada de bon tros l' estació per durant la qual s' havia convingut que havia de servir; pero al veure l' home de la daga que s' quedava poch més qu' en camisa y per consegüent en ridícul, enviaren recado á n' en Sagasta.

—Cuyti, D. Práxedes, vesteixis ab la roba que tingui y possessonis del govern, que la situació conservadora s' ha quedat enterament despullada y no pot sortir al carrer decorosament.

L' home del tupé cuya corrents va apedassar el suu, y no n' vulguin veure més de colorayna. Va acudir al calaix dels retalls y á la caixa dels desetxos, y ab uns tros de aquí y un pedás de allà va sortir un traje estrafalari digne de un arlequí.

Havia colors que bramavan de trobarse junts;

desde l' tó de castanya del doctrinari més al roig democràtic més descarat. Lo més xocant eran uns pedassos procedents de l' antiga bandera del partit progressista, de aquella bandera que s' enarbolava en altres temps quan se volia donar tremolins à la mala calanya del clericalisme.

Pero com si ho hagués fet per broma, l' home del tupé havia cusit els pedassos de la gloria bandera. ¿Ahont dirán? Al cul de les caixas.

Els que més varen riure de aquesta treta foren els clergues mateixos, que prou coneixen fins ahont arriba l' alcans de les guassas sagastines.

**

De broma ó de veras ja tenim à la situació vestida y à punt de solfa; ja la tenim fent unes eleccions generals y formantse una majoria al seu gust, qu' es lo primer que s' necessita per tirar endavant.

Ja la tenim també publicant un programa de propositis, promeses y reformas, perque ja es sapigut que no pot haverhi ball sense programa.

Y per fi, ja la tenim en dansa.

Pero de bonas á primeras, saltironant sense rumbo de la dreta á la esquerra, y fent piruetes sense objecte de la dreta á la esquerra [garryach] primera esqueixada per dos ó tres puestos distints.

Dos ó tres pedassos mal surgits van quedar despresos; dos ó tres ministres incompatibles ab els altres van caure deixant en el trajo 'ls correspondents forats. N' hi havia pera que la situació avergonyida s' haguessi ficat á casa amagantse en el recó més fosch; pero s' avehinavan aconteixements de alguna importància, com la coronació del nou monarca, y era precis sortir del pas costós lo que costés.

Faltari tela en el partit fusionista; pero de pellin-gots n' hi ha en abundancia per tot lo que convinguí, y ab uns quants van tenirne prou per' apedassar el trajo mal-parat.

Com sempre no s' tingue en compte pera res la diferència de colors, figurant-hi tots els matisos imaginables desde l' tó ala de mosca de la sotana de 'n Moret, á la grana encesa del gorro-frigi de 'n Canalejas.

—Pero, D. Práxedes—li deyan al autor de la broma—mirí que aquests colors se barallan; mirí qu' es impossible que puguin estar junts ni quatre días. ¿Qué no ho veu que 'l veure's l' un al costat de l' altre hasta fa mal á la vista?

Y l' home del tupé s' gratava la barba riuent ab socarroneria y dihentse pera sí mateix:

—Aixó es lo que jo busco; que s' esbatussin, á venre quin d' ells s' escaguitxa primer. Jo avuy no sé quin es el més fort; ab el qu' en la prova á que 'ls subjectos demostri millors condicions de resistencia, ab aquest me quedare.

Y el que primer va escaguitxarse va ser en Canalejas.

Y es que 'n Sagasta—sempre versatil—mentres ab la boca l' alentava y li deya que li agrada molt el seu color y la seva tendencia, solapadament ab la mà, feya corre les tisores tallantli tots els punts que 'l tenian cuit al trajo. Y està clar, al primer moviment aquell pedàs de Canalejas va caure sancor, y quan el vent va portar-lo com una bandera de protesta á diverses regions d' Espanya, al arribar á Barcelona el mateix Sagasta va ferlo trepitjar brutalment per les botas de un general, aprofitant l' ocasió de trobar-se la plassa en estat de siti.

**

Posats desseguida nous pedassos als forats, vinqué l' estiu, l' època de la calma, de la immovilitat, del dolce far niente, de la nyonya.

Està clar: la millor manera de que 'l trajo de la situació no se 'n vaji á trossos, consisteix en no fer res, en estarse tranquil, en no be lugarse.

Aquest ha sigut sempre, després de tot, el desideratum, l' ideal del home del tupé.

Simular negociacions ab el Vaticà que ab una mica de bona voluntat se poden fer durar fins al dia del judici, y la qüestió religiosa que va servir per enfilar-se al candeler, utilitzarla pera sostener-s'hi, ab el pretext de qu' es imprudent cedir el lloc mentrens no quedí definitivament resolta... ¿Volent una mònita més sarcàsticament sagastina?

Y així ab tots els demés assumpts. Se fa veure que 's traballa y no 's fa altra cosa que perdre'l temps. El país demana midas salvadoras y se li donan bolados á tot pasto. Si algún projecte s' presenta' fa de manera que signi contrari á les seves aspiracions y als seus deitjos. Embolicar la troca perquè s' hagi de passar més temps capdellanta ha arrabiat á ser l' única norma de govern dintre de las situacions monàrquiques.

Y mentres tant el trajo surgit y apedassat va durant... jey! mentres no vingui algú que s' empenyi en fer ballar á la situació, vulgui no vulgui.

Tal es lo que acaba de succeir en las últimas sessions del Congrés.

En Rodrigo Soriano, un republicanot ab més mali-cia que un mal grà, va treure á donar uns quants vòs de vals als ministres de Agricultura y de la Guerra, fent recare la conversa sobre l' útim viatge del rey. La pobra situació va comensar á tenir estremits nerviosos. Ella no 'volia moure; pero 's nervis van poder més qu' ella. Y de las mans de 'n Soriano á las de 'n Nocedal, y de las de aquest á las de 'n Silvela á las de 'n Maura y á las de 'n Canalejas se 's van anar passejant, fins que 'n Sagasta va dir:—Aquí estich jo.

Y á pesar de ser un vell arrocinat va emprenyarse en fer unes quantas cabriolas de jove, excomunicant á n' en Canalejas, dihent á n' en Maura y á n' en Silvela qu' encare son verdades, y alard-jant de una frescura impropia dels seus anys, quant, de repeat [garryach] vaja, lo de sempre: pedassos que s' esqueixan, forats que s' obran... y aquesta vegada ja no per ensenyar la céva, sino la pell arrugada y hasta las vergonyas!

**

Encare tractan de apedassarlo una vegada més aquest trajo tan ridícul y asquerós: en això està ocupat precisament l' home del tupé, ab l' intent de fer-ho allargar á lo menos fins á la pròxima primavera, en que suposant, qu' estarà llena la recompostura del trajo conservador, y això que l' última vegada va quedar tan destrossat, que tothom deya que no tenia adop.

En Sagasta acut de nou als retalls, als pellings

de sempre. Aquesta vegada hasta en Romero Robledo li ofereix un retali rebregat de la seva tale guilla de torero... y hi ha qui diu que 'n Canalejas, á pesar de l' excomunió de l' altre dia, estaria disposat a servirlo mal tingüés de tenir de marró y fins de pardo la grana del seu gorro-frigi.

La vista y 'l ventrell s' apartan ab fàstich de aquestas componentes asquerosas... Y després de tot, el fàstich es lo que menos els importa als autors de totes las nostres desgracias. Com per no embrutar-se no hi ha ningú que 's hi posi má, traballan més á la segura.

¿Quin dia serà que 'l poble demostri energia? ¿Quin dia s' decidirà á acabar ab aquest etern carnestoltes, manifestació de una bojeria delirant, xocarrera y vergonyosa?

Miris com se vulguí no hi ha més remey que agafar els traços de las situacions monàrquicas, els únics que aquestas poden usar, perque ja fa temps que han acabat la tela, pera ferse'n de nous; agafarlos encare que sigui ab pinsas, y 'ls traços aquests y 'ls que 's rumbejan rebòtels al fondo de la clave-guera.

P. K.

TOTS IGUALS

Un motiu de la crisi, que no sabem si à horas d' ara serà resolta, s' han posat de rellens la falta de sentit moral qu' informa els fets de la gent monàrquica y l' ausència completa d' ideals de cap mena en sa manera de sentir.

Las aberracions més escandalosas s' han llensat á volar, s' han comentat com á cosa natural y han adquirit relleus de veritat algunes. La opinio no s' ha esgarrafat devant de ajuntaments vergonyosos demostrant ó que també atrofians tots els sentits ó que tractantse de gent monàrquica tota mena d' enormitats son naturals.

Deixém de banda els fets consumats per més que no tingan justificació possible. El pacte entre una agrupació que predica autonomia y practica separatism, y un casi partit, espanyolista, de unió nacionál, qu' en punt á descentralizació no va gens més enllà que qualsevol dels partits republicans unitaris, no s' concebeix, pero passa aquí abont totas las extranyoses son possibles. L' entrada de 'n Maura al partit silvestista indica en un home que val tant com l' hereu de 'n Gamazo una tendència á corrers enrera que desconsola, pero s' explica en qui veient la forsa del element jesuítich preten apoyarse ab ell per' enfilarse.

Lo que no s' entén, ni s' concebiria si aquí ni fos possible tot son las conjuncions que s' han intentat aquests dies.

En Canalejas, el radical fracassat, després de rebre la puntada de peu de 'n Sagasta, ha llepat com uns qualsevol la mà del qui li ha pegada, y veient que de 'n Sagasta no pot esperarne res, ha escoltat, deixantse guiar solzament per un odi á Moret, proposicions que 'l sol fet d' escoltarlas havian ja d' ensorrallo.

Mentrens un ex-llochinent d' en Sagasta's posava á las ordres de Silvela, l' ex-llochinent de 'n Cánovas entrava al partit liberal y el fusionisme prou desacreditat s' acabava de deshonrar ab la possiblitat no més de que pogués ingressarhi en Romero Robledo.

Tot s' ha cregut natural aquests días. L' acceptació d' una carta per part de 'n Alba qu' haguera demonstrat després del pacte de Lleyda, més ganas de mossegar l' am que 'ls burros de nostras platjas; l' entrada de l' Alvarez al ministeri, que hauria en senyat de lo que son capassos els republicans qu' agafan la mania del ordre; la claudicació dels concentracionistes que malgrat sas campanyas contra els torns dels dos partits únics s' hagueran posat als peus del Vell Pastor. Tot s' ha dit y tot ha sigut crequet perquè ja tothom creu capassos de tot als nostres monàrquics y semimonàrquics.

Dintre l' camp de la monarquia ja no hi ha partits, ideals, programes ni res; desde 'ls exrepublicans als més reactionaris forman una sola pandilla afanyosa d' agabellar el poder, els cárrechs y totas las ventajitas sense que 'ls importi gata la vergonya nacional.

Per això el país no deu interessar-se en que mani en Pau ó en Pere. En lo que ha de pendre interès es en cambiar totalment el règim.

JEPH DE JESUS

BATALLADAS

ECIDIDAMENT en Canalejas está perdudament enamorat de 'n Sagasta. ¿Veritat que té mal gust?

Al Congress va guardarli totas las consideracions, quan se queixava de haver tingut que abandonar el ministeri. No va soltar ni una sola expressió que pogués ofendre al seu adorat torment.

Y en Sagasta, tornantli mal per bé, va fer ab ell lo que no havia fet mai ab ningú: 'l va expulsar públicament de la colla dels turronaires.

**

Sembla que 'n en Pepito li havia de pujar la sanch al cap. ¿Ahont s' es vist tractar-lo ab tanta desconsideració, ab tanta duresa, un hom que té rebudas d' ell tantas mostres de cariny? Lo injustificat del agraví semblava que havia d' exasperar-lo.

Donchs, no seyors. Davant dels seus amics reunits expressament á casa seva, y quan tots espe-raven un rompiment definitiu per empredre nous rumbos envers las regions de la democracia pura,

La retirada de 'n Canalejas

SAGASTA: —No m' fa res que te 'n vajis, empòrtaten tot això. Jo també las tinc aquestes ampollas.

CANALEJAS: —Sí, pero les tens buydas.

—Sí, es veritat; pero la venta va tenir efecte, per que un alt funcionari del ministeri m' va sorprendre la firma.

¿Qué pensar de un minstre que 's deixa sorprendre la firma en un cas de verdadera responsabilitat? ¿Y qué va fer el minstre? Diu ell que 'l va declarar cessant. ¿Y perquè no portarlo als tribunals?

**

¡Oh! ¡Cóm li havia de portar, havent passat el cas en la forma que, després de novas averiguacions tractava de denunciar el diputat, quan ab motiu de la crisi se van suspender les sessions de Corts!

Perque el cas es, que la venta fou obra exclusiva del minstre á pesar de las observacions que li feia l' aludit funcionari, qui al véurelas desatées, va presentar la dimissió.

Val la pena de depurar un fet tan escandalós, per lo qu' es en sí mateix y per la forma ab que 's tractava de dissimular.

No hi fa res que, després de tot, resulti que à Espanya no hi ha justicia. Mes vehements impulsos sentirà 'l poble per decidir-se á férse-la!

GANDESA, 10 de novembre

El vicari de Pinell va fer un predicte recomanant á las Hics de María que no ballin, ni mirin La CAMPANA, per ser periòdic condemnat. Molts si li han agradat l' interès que 's pren pel valent periòdic anticlerical que avants contava sols dos subscriptors en aquell poble y ara 'n té una vintena, y encara 's que aniran venint.

LLANÇÀ, 2 de novembre

L' acte de la inscripció en el registre civil de una filla del lliure pensador Jaume Soler, ab els noms de Hermínia y Justícia, efectuada l' passat diumenge, fou una gran manifestació de alegria á la qual s' hi associaren els numerosos lliure pensadors de aquesta vila, molts individus del Centre Federal, bastants individus vinduts expressament de Port-Bou, Cullera y Armengola y una quantas noyes qual rasgo de independència signà molt celebrat. Una música tocant La Marsellesa animà la simpàtica festa.

RIUDECOLS, 2 de novembre

Gran decepció ha tingut l' ensotanat, que buscava firmes per una exposició al govern, demandant que no s' suprimeixi l' arxidiòcesis de Tarragona, no havent acudit á suscriure'l mes que quatre vells fanàtics, tres coixos, dos mancos, un geperut y un borni. Ab aquestes y ab les qu' s' han posat corresponents á unes quantes criatures casi de bòquers, obligades per la Sra. mestra, no hi ha dupte que 'l govern desistirà del seu intent —cas que 'l tinguí— per no posar-se en pugna ab unes persones de tantas agallas.

SABADELL, 4 de novembre

Ab motiu del novenir de ànimacs hem tingut un precedent de missa y olla que tantas quantas probas va presentar pera demostrar la certesa de l' existència del puritano, infern, etc., etc. se reduiren á quèntos insustancials y xavacans, que probaren lo contrari de lo que pretenia. Mes acertat estigué en la critica que va fer de La CAMPANA, lo qual ens obliga a donarli les gracies per la propaganda que 'n va fer. Y donchs, mossén Quiñet, allò que 's va dir el diumenge avants sobre que venís un predicante que 'l va fer, no ha d' ser de fer sermons? Vaja, 's veu que vosté sempre està de gressa.

SABADELL, 4 de novembre

El dia de Totsants al matí se repartien unes fulles espiritistas suscritas pel Sr. Vives de Tarrasa ab permís de l' autoritat. Passava l' célebre reverendo Sardà y Salvany qui en demarà una al secretariat del Ajuntament que 'l deixin cessant per ser ja un trasto vell y instítil; però sió sí, posant á un seu fill en el lloc vacant. Això tot se queda á casa, sent el secretariat de aquesta població una espècie de dinastia caciquista. Ara veurem si 's invidiu dels de l' Ajuntament s' avindrà á que se 'l tracti com á ninots.

SANT VICENS DE CASTELLLET, 4 de novembre

El nostre fidel y sabi secretari (segons alguns l' anomenan) ha demanat als seus xavals del Ajuntament que 'l deixin cessant per ser ja un trasto vell y instítil; però sió sí, posant á un seu fill en el lloc vacant. Això tot se queda á casa, sent el secretariat de aquesta població una espècie de dinastia caciquista. Ara veurem si 's invidiu dels de l' Ajuntament s' avindrà á que se 'l tracti com á ninots.

Hi ha d' ser que tinc la ploma á la mà. Fora de desitjar que la Junta de reformes socials frs una visita de inspecció á les fàbrics de aquesta comarca á ff de que si

gui aplicada ab tota exactitud la llei del treball, que creguin que's necessita.

VIDRERAS, 11 novembre

L'home negre, sens dupte perque la maniula de la setmana anterior li cou molt, diumenge passat à missa matinal se va exhalar ab un predicot, descanellant contra en Lerroux, y condamnant la lectura de LA CAMPANA. Ab això sola demostra la por de que aquésta li esbulí l'marro; de portar aquí quatre monjas per vetllar malalts, suplant ab recursos del Ajuntament, la falta de apoyo que ha trobat entre 'ls veïns. Els dos metges, que no son politichs y sí soles persones de un criteri independent, ab rahons de gran pes retrassan el projecte de que haguém de tenir monjas vedilladoras.

El cementiri civil, tot plí de brossa y romaguères, presenta un aspecte desolat que no sembla que sigui lloc destinat al etern descans. Crech del meu deber fer present al regidor Gascons qu' en dit lloc se troben enterrats, entre altres, companys politichs tan volguts per ell, com son els pare y fill Puignau, á qui recorda 'l poble per la seva virtut y honradas tant en l'ordre politich com en el religiós.—Si 'ls regidors republicans volen cumplir al seu deber deuenir posar aquest cementiri en iguals condicions de decencia que 'l catòlic; y si l'home negre s'hi oposa, haurán de recordarli quodintre de les lleys de la Naturalesa tots som iguals.

LLORET DE MAR, 10 novembre

Durant las funcions ditas del novenari d'animes, pre-dicà un baldrer de Banyolas, que després de desbarrar á bó y millor, al arribar al sisé manament, se desbocà de tal manera que tothom se convenció dels grans coneixements (sens dupte pràctichs) que té en dita materia, ab no poch escàndol de las personas allí congregades, ja que convertí l'cubell en una càtedra d'enfermetats secretas. Sens dupte, al parlar de tal manament, degué fer alusió á certs ensontancats que tots coneixén, puig es de suposar que no ignora que l' un té per majordoma á sa ex promesa, fresca jaimona que li dona algunes disgustos á causa de ser ella molt gelosa y ell bastant corriu; l' altre té nebados jóvans pel seu servei; mentres un tercer visita apetitosas viudas, y un altre conquista tendreis hicas de Maria... Yá proposit, des cert que no fá molts dies, quan l' escola aná per tancar l' iglesia, sortiren esbarriats de un recó del Tenorio mistich y una Inés hica de Maria, ocupats sens dupte en apendre las pràctichas explicadas pel predicador?—¿Qué tal? ¿S' haurá de tan-car el bugader per falta de robes bruta?

SORT, 8 de novembre

Sobre si la Mare de Deu de Barnat feva mes miracles que 'l Sant Cristo de Riteta, va haverhi unes grans disputes entre las beatas devotas. Las unes deyan en favor de la primera, que feya concebir á totas las donas, sigueñ quina fos la causa que ho impedis; las altres, al contrari, afirmavan qu' en aquesta materia tenia mes virtut la de Nuria, y qu' encare que aixís no fos, ja hi havia per lo menos dos verges que prodigaven dits miracles, mentre que para que fassin els tocinos un bon pam de can-salada, basta solzament embolicar una butifarra de la matanza passada dintre una butlla del any corrent, y penjarla al dit petit de la mà esquerra del mentat Sant Cristo, únic en aquests mena de miracles.

Enterat el nostre carboner de semblant contenda va resoldre la qüestió; i y may diran de quina manera? Home—exclamarán vostès—puen dihen que cada un d' aquesta ninota es prou miraculos a la seva especialitat, tèn? Pues no, senyors: Mossen Frasquito fallà 'l plet del modo següent: Tingueu té, diguè, germans carissims, ab els miracles del Sant Cristo de Riteta, pero en quan en els de la Mare de Deu de Bernat y Verjé de Nuria no hi cregueu pas, porque aquests solzament los sé fer jo.

SALLENT, 8 de novembre

Per fi s'ha publicat el fallo de las composicions premiadas en els Jochs clericals, vull dir, florals, organists per l'Agrupació catalanista d'aquesta vila, y que havian de celebrar-se el passat Setembre, pero que s'van aplassar fins el dia que farà un bon sol, per causa de tenir las garantías suspenses y no poder cantar Els Segadors á tota orquestra. Dels divuit premis, oferts tots elle per gent de la crosta de baix, se n' han adjudicat sols cinch. Això prova que 'ls verdaders poetas han escorregut el bulto, deixant pels versaires carrinçolans las englantines d'or y argent y las roses d'Alexandría. Esperén com candeletes el dia de la festa, tant com per aplaudir al popular Angust Coca y Poncén, pera poder saborejar las primícies federal-regionalistas del discurs del senyor President, que n' es d' aquests Jochs clericals el divino Vallés y Ribot. Ara com ara no mes se sab el nom del joveincs guanyador de la flor natural, qual premi ha recaigut en un dels organitzadors dels dits Jochs y rimayre desconegut, indicants al mateix temps el nom de la hija de Maria que serà nombrada reyna del pesebre. Una companyia de joves aficionats al teatro ha posat en ensaig Els Jochs Florals de Canprosa per ésser representats el mateix dia de la celebració dels Jochs Florals de Sallent. Me jugaria una dotzena de cantars bilingües per sis parells de articles de las Bases de Manresa á que agradarán mes Els Jochs Florals del Sr. Russinyol que 'ls Jochs clericals del divino Vallés y Ribot. El temps queda per respondre'n.

Continua sens novetat desempenyant el cárrec de secretari del Ajuntament D. Josep Pianas, perdigot decorat ab la creu de la xanxulleria electoral y autor de la famosa acta de Sant Mateu de Bages. Y res mes per avuy.

ICRISSIS!

ARLAR de crisis al que viu de la sopa boba, es com al creyent de bona fe parlarli del dimoni.

El ministeri ha caygut... Es dir, la clau del rebost està á punt de cambiar d'amo... ¿Volent res més terriblement amenaçador?

Quan dilluns va escamparse la veu de que 'l Govern havia presentat la dimisió, hauría volgut jo tenir un duro per cada persona qu' en aquell moment va exclamar:

—Pues si qu' estém frescos!

Hi ha que ferse cárrec de lo que per molta gent això significa.

Dimitir el govern es perdre la plassa, la colocació, las bessons diàries que ajudan á soportar la pesada carga de l'existència.

Dimitir el govern vol dir caure del cel al infern, passar de la llum del empleo á las sombras de la cessantia.

Perque, no es possible ferse ilusions, si 'ls blaus cauen pujarán elsverts, y ab la gana que 'lsverts traginan, calculin vostès la pressa que 's donarán á expulsar als blaus de la menjadura...

Això explica l'frenètic interés ab que, entre 'ls interessats, s' anayan comentant las notícias que de la crisi se rebian:

—¿Com diu que ha anat això?—preguntava un

fulano que ocupa una plassa d' oficial quart en no sé quina oficina.

—Com sempre. En Sagasta, considerant necessari plantejar la qüestió de confiança, ha presentat al rey la dimissió colectiva del ministeri.

—Pero qu' es ximple aquest home! ¿Per qué havia de ferla aquesta besties?

—Per sapiguer si la corona està ó no al seu costat.

—Quinas ganas d' entrar en averiguacions ton-tas! ¿No mana? ¿No goberna? ¿No cobra? Donchs que's deixi de tafanerias y que segueixi cobrant; que si la corona està ó no al seu costat, no es en Sagasta el qui té de preguntarho, sinó la corona la que ha dirlo.

Afortunadament las impressions que anavan venir eran bastant afalagadoras.

—El rey ha tornat á encarregar á n' en Sagasta la formació del ministeri.

—¡Oh! ¡Es un gran rey aquést!... ¿Y qué ha dit en Sagasta? ¿Deu haver acceptat, naturalment?

—Sense ferse pregat gens ni mica.

—¿Qui' patriota! ¿Quin home més digne y més noble! No 'n corran gayres de Sagastas al món. ¡Ah!... Quan aixó de la crisi estiguí completament resolt... á favor nostre, hauríam d' obrir una suscripció entre 'ls amics per regalarli alguna cosa á don Práxedes. ¡S' ho mereix!

—¡Vaya si s' ho mereix!

Pero de prompte girava l' vent y comensavan á arribar malas notícias.

—Telegrafian de Madrid que 'ls conservadors es-tán molt esperansats.

—¡Els pillos!... ¿Y per qué están esperansats?

—Pel clar, no 's diu; pero pareix qu' en Sagasta tropessa ab no sé quinas dificultats, que obligaran al rey á cridar á n' en Silvela.

—¡No ho crech!... ¡Vaja, no ho vull creure! El rey, encare que jove, es un noi de talent, y comprendrà que la tornada dels conservadors, avuy per avuy, es impossible.

—Donchs hi ha gent que diu que...

—Que digni lo que vulgu: ¡Es mentida! ¡Es completamente fals!

En días de crisi las noticias que deixan entreveure á un home la possibilitat de suprimirlo 'l turro, per l' interessat sempre son completament falsas.

Venia un altre part y cambiava la decoració.

—Ja está tot arreglat. En Romero Robledo...

—¿Qué?... ¿Li han donat el poder?... ¡Abaix l' home de la barra!

—Al contrari: s' ha posat incondicionalment á la disposició de 'n Sagasta, que l' ha rebut ab els braços oberts.

—Diguin lo que vulguen, en Romero es una bella persona, bon orador, actiu, capás de tots els sacrificis... De modo que quedem nosaltres al poder y més segurs que may?

—No 's diu d' una manera definitiva encare, pero sembla que sí.

A pesar d' aquesta semblansa, als cinch minuts s' escampava l' rumor de que l' home de la daga y 'n Maura havian apretat tant, que la corona estava mitj resolta á cridar als conservadors.

Yá continuació venia un telegrama donant per segura la continuació venia un telegrafo donant per segura la continuació dels fusionistes.

Y al darrera d' aquest n' arribava un altre acusant una nova brotada d' esperansas en el camp conservador.

Els empleats, entre tant, renegant com uns carreteres, encenfar ciris á Sant Daniel, á Sant Expedít, á Sant Patantum, demanantlos que interposen tota la seva influencia perque en Sagasta continúes.

Y 'ls cessantes, trayent foch pels caixals, resavan ajonollats davant de Sant Antoni, de Sant Benet, de Sant Balandràn, recomenantlos la causa de 'n Silvela.

Pels uns, la continuació de don Práxedes representava la taula parada, el puret del estanch, l' alegra taula del café, la prosperitat de la familia.

Pels altres, el triomfo de don Francisco significava l' acabament del horrorós dejuni, la fugida de la miseria, l' inauguració d' una temporada de carn, pa tou y sabatas novas.

Y 'l telégrafo seguia funcionant.

—¡Puja en Sagasta!... ¡Puja en Silvela!... ¡Amunt el paper fusionista!... ¡Amunt el paper conservador!

—¡Quinas amarguras, eh?

Donchs ab aquest neguit y ab aquest ay al cor han passat la setmana la immensa majoria dels nostres conciutadans.

Y dich la immensa majoria, estimats lectors, per que, exceptuant vostès y jo, quién es l' espanyol que avuy en dia no mama del pressupost?

FANTASTICH

PERO, HOME!

Pero, home, vínguim aquí, vínguim aquí.

—No veu que ja es massa gran per fer las ridiculesas

que sense explicar perqué està fent sobre l' arena?

—No veu que seguit aixís la gent una mica seria acabará molt aviat

per giràrseli d' esquena,

considerantlo al nivell del ex-politó d' Antequera

y de tots aquests politichs sense cara y sense idees

que al demà ho pintan blanch y á la tarda ho pintan negre?

Aquí stavaé en Sagasta,

dihent d' ell trenta mil pestes y assegurant que 'l pais

no li deu més que tragerias, y avuy s' olvida d' alló

y surt en defensa sévia,

venint fins á suposar

que si don Práxedes plega

la pobla nació espanyola

passarà la mar de penas.

Ahir fins renyia ab ell y ab entonació solemne

ens feya sabé l' propòsit

d' alsar prompte la bandera del nou partit radical «ab totas sus conseqüencias», y avuy, com arrepentit, dona dos passos enrera y diu que vosté á don Práxedes passí 'l que passí no 'l deixa, perque en un àngel de Déu, un polítich de conciencia y un governant incapàs de feros cap malifeta.

—De la noche á la mañana regular de tal manera!

—Cóm ens l' explica aquest cambi, aixelebrat Canalejas?

—Cóm pot ser que un personatge que 'l dilluns era una plepa, el dimars, de cop y volta, tingui tantas excelencies?

—D' aquí aquí, crits y rebufos;

d' aquí aquí, tendres floretas;

ahir casi fugint d' ell, avuy anant al darrera...

—¿No comprés que aquestes gracies

ab tan mala sombra fetas y tan sovint repetidas,

al últim fan de mal veure?

El mudarse la casaca quan la casaca s' fa vella es lògich y natural,

y cap persona discreta hi tindrà mai res que dir;

pero, senyor Canalejas,

mudàrsela cada dia,

cal parlà ab tota franquesa,

ni favoreix gayre al home

ni agrada á la gent correcta.

Y vesté 'n pateix d' aixó: cinch ó sis anys endarrerà

va comensà a practicar

aquest especial sistema,

y desde llavors pot dirse

que no ha parat de fer esses,

marejant al poble blanquinosa

ab las seves tamborellas.

Al Vell Pastor l' ha plantat

dotze vegadas o tretze

y altres tantas, nou fill pròdig,

ha tornat á casa seva;

ha sigut més radical

<p

Està vist que 'n la especialitat dels tarugos teatrals, ningú com els carcundas.

Un dels canalejistes més decidits era 'n Roig y Bergada.

Pero després de la palinodia del seu quefe, als que li pregunten sobre l'seu color, els podrà dir:

—Ara més roig que may. Ey, pero no de ideas... de vergonya.

Decididament en Silvela y en Maura, s' han casat.

Un periódich de Madrit preguntava:

—Ahónt son els dolsos de la boda?

Si 'ns ha de creure, no s' hi emboliqui ab això dels dolsos: no valen la pena. Clericals son à competència tant en Silvela com en Maura, y no menjan més que pets de monja.

Preconisava en Moret, y en Sagasta li feya duo, la necessitat absoluta de una lley que castigui la difamació.

—Perque—deyan—ja ho veuen: tots som víctimas de la calumnia.

—Pobretsl...

Sants ignocents que no han trencat may cap plat ni cap olla: que sacrifican la salut y l' hisenda en be dels seus conciudadans: qui s' ha de atrevir may à suposar...? ¡De cap manera!

**

—Volen que 'l conti un quènto?

Uns atracadors van sorprendre una nit en un carrer desert á un ciutadà pacífich, y mentre els uns li tapaven la boca ab un mocador, els altres l' alleugerian de tots els objectes de valor que portava á sobre.

Volgú la casualitat que la pandilla sigüés sorpresa infragant.

Y en l' acte del judici 'ls del mocador se disculpaven diuent:

—Al taparli la boca ho varem fer per evitar que 'ns difamés. Hauria cridat—¡Lladres!—y ara li hauríam de seguir una causa per difamació.

Entre tants fracassats, als quals deu Espanya la seva ruïna, sols un, el general Toral, firmant de la capitulació de Santiago de Cuba mereix tots els respectes. Cert que no s' ha clavat un tiro; pero á lo menos s' ha tornat boig.

Va perdre la xaveta mentres tractava d' escriure una memòria explicativa de la seva conducta á Cuba.

Ja boig perdut y trobantse á Murcia, va anar á visitar al governador civil, diuentli que com á rey devia proclamar l'estat democràtic y l'abolició del clero.

Naturalment pels que al estat democràtic preferien l'estat de siti, y al poder civil el predomini clerical, la sortida de aquell pobre iluminat ha de produït'shi esgarifansas.

Per això l' han agafat y l' han reclós en un manicomi.

Allí s' hi pudrirà'l pobre boig, mentres ells—que son uns sabis—continuarán com avants del desastre, asseguts á la taula del pressupost, acabant d'escurar els ossos de la nació.

M' ha robat lo qu' era meu,
y al sentirme publicarlo
ara'm vol empapellar
perque diu que jo 'l difamo.

No difamis, no difamis,
que la nova lley no ho vol:
ara al qui diu la vritat
el portan á la presó.

Gent mascle

Els elements del matrimoni unionista-regionalista son tots masculins.

(Discurs del diputat Alba.)

—Al cap-de-vall no ha inventat res el senyor Alba. ¡No'n fa poch de temps que nosaltres els tenim establerts aquests matrimonis!

Si jo crech que la... ex-dallonsas dista bastant de ser guapa y ho poso en lletres de motlló, diguin 'l hauré difamada?

Ab una lley qu' en restim no deixa ni estornudar, que bé ho tindrán certs ministres y certs honrats empleats!

La lley de difamació diu qu' es una mosquitera per evitar les picadas dels mosquitots de la prempsa.

Avans no quedí establerta la lley de difamació vull fer constar que als que manan els trobo á tots molt mussols.

L. WAT

Al arribar als postres, en Joanet, nen de set anys, molt viu, posa 'ls dits en la plata de las pastas.

—Fill meu, —li diu el seu pare, reptantlo:—els pets de monja no 's trian.

A lo que respon en Joanet:

—Es que buscava'l pet de la mare abadessa.

Entre mare y filla.

—Mamá, lo qu' es ab en Lluís no m' hi vull carregar: es un escéptich, no creu en res, ni en el purgatori.

—Vaja, no siguis tonta: cásat ab ell, que avants de tres mesos, si tú t' hi empenyas y ab la meva ajuda, no sols creurà ab el purgatori, sino fins ab l'infern.

—La filla de D. Pasqual ab gens de sal sab fer re'.
—Donchs quan va trencá 'l salé?... El va trencá' ab molta sal.

—¿Que no fas fidous, RE-MÍ?
—Sí, ara 'n FA-RÉ SOL, Lladó;
y dijous ab lo fadri
SI FA SOL, FA-RÉ MI-DÓ.

—Als frares, jo Blancafort,
no 'ls puch veure ni pah!
—¿Qué t' han fet?—Home m' han mort...
aqueil pesolar del hort,
que va sembrar en Medf.

—Si que li deu venir bé
al adroquer de cal Archs
per tocá 'l piano, Dardé.
—¿Perque ho dius?—Home perque
quan pesa té 'ls dits molt llarchs.

—Una encantada 's casava
ab un noi molt aixerit;
y deya un que s' ho mirava:
—Aqui 's pot dir que s' ha unit
un pesol ab un faba.

—¿Cóm té trobas, Josepet?
—Un geperut, deya 'l Vfa.
—Lo qu' es avuy molt mal fet.
—Per' xo ben fet,—diu aquet
ningú t' hi ha trobat cap dfa.

JOSEPH ROMAGOLATOSI

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Es-pe-ran-sa.
2. ANAGRAMA.—Caixer—Careix.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La Rescosa.
4. CONVERSA.—Olí.
5. GEROGLÍFICH.—Per creus los cementiris.

Han endavinat totas ó part de las soluciones del número anterior els caballers: Pobra Sogra, L' esgarrapera Cristos, Burró, Rafel Texidó, Juan Tornafoc, V. Carné, En Llaunetas Rusalet, Una castanyaire molt guapa, Francisco Pages, En Rafel y la Reminchó, Un extranjeret, Il. Gifre, En Sebastiá del Jaqué y Antoni C. Escofet.

XARADA

Vegetal es prima-inversa,
en lo calsat *dugas-teresa*,
animal es la *cinch-dos*,
y parentiu la *quart-dos*;
la Dugas-quarta-segona
veurás qu' en un nom de dona
y del tet d' eixa xarada
n' havia fet ma estimada.

SISKET D. PAILA

SINONIMIA

Es cosa ben natural;
tot bon català si hi tot,
no llegirà may la *Tot*
y si ho fa es un *carca-mal*.

F. JOANET

TRENCA-CLOSCAS

EUDALT S. PONCE

Ab aquestes lletras degudament combinadas, formar el títol d' una pesssa catalana.

JOSEPH GORINA ROCA

GEROGLÍFICH

D
ALFONSO XIII

FI
S

P. VIRGILI

Caballers: Japu Dopor, Tomás Torrent, Toni Baduá, Jove Desamparat, Burró, Angel Cañada Sabater, V. Carné, José Tort y C., Julio Palau y Ximenez, Vero Bullidás, Dreyfusista, Marquet del Priorat, Enrich M. Gener, Anidoc Ogaitnas, Esof Afnom y F. Parés Puig. No hi ha més. Hem arribat al temps de las castanyas... y bé las havém de tastar...

Caballers: A. Ribas Ll., A. Curull T., Albertet de Vilafanca, Siu Aloreugif, P. Virgili, Un lancer, Un tabernet dels encants, Pà Tou, T. Rusca, F. Joanet y Antoni Feliu: Per vestés, un moniató calent.

Caballer: Lluís G. Salvador: Va bé y gracies.—Jep. Gen-no-va: Es bastant descabellat.—Andressito: Tenen una gracia que Deu n' hi do. Aniré.—S. S. C.: Es defuixots de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, monsieur Pepet.—Antoni C. Escofet: Per l' amic y per vosté mateix es millor que ho deixem corre.—Antoni de Massanas: Allò dels psicològics ens ha fet gracia. Nosaltres ens referim á la manera de vestir las composicions; al *savoir faire*. Y no comprendem que un mateix autor avuy escrigui bé, y demà malament. Lo d' avuy s' aprofita y escrigui bé, tot anirà sortint un dia ó altre.—Eugenio Janer: El seu erotisme es molt fred; es ben bé de *Janer*. No 'ns acaba de resultar.—Anton de P. Beltrán: Es susceptible de defectusets de formes, que si no, anirà al Almanach.—Boy Boy: Poch ó molt, si.—Teodor: Quat sigui ocasió 's publicarà.—Juan Sexman: Passa de pornogràfica. ¿Qué dirà en Caselles si publicavam això?—Joseph Monchús: C' està la blague veritable, ça, mons